

Αντίσταση στον Μπερνς

Με αίτημα της **Αννας Φιλίνη**, συζητείται απόψε στο Δημοτικό Συμβούλιο Αθηναίων το μέγα θέμα που προέκυψε με την επιμονή της εδώ αμερικανικής πρεσβείας να οικειοποιηθεί έκταση 20 στρεμμάτων (ακριβώς πίσω της) προοριζόμενη από το ΥΠΕΧΩΔΕ και το Δήμο Αθηναίων για χώρο πρασίνου και πολιτιστικών και κοινωνικών λειτουργιών.

Κι επειδή (όπως γράφαμε τη Δευτέρα στις πλαϊνές στήλες) ΥΠΕΧΩΔΕ και υπουργείο Εξωτερικών φέρονται να ενδίδουν στις αξιώσεις του **Νικ. Μπερνς**, όλο το βάρος για μια αποτελεσματική αντίσταση πέφτει στο Δημοτικό Συμβούλιο και το δήμαρχο Αθηναίων **Δημ. Αβραμόπουλο**.

Απόψε, στο αίτημά της η **Αννα Φιλίνη** δεν θα είναι μόνη: Ο επικεφαλής της «Συμπαρατάξης» **Λέων Αυδής** πρωτοέφερε το θέμα (Μάιος 1997) στη Βουλή και στο δήμο και από την πλειοψηφία η **Ζωή Λάσκαρη** έχει ήδη δηλώσει ότι θα κάνει ό,τι μπορεί για να κοπούν τα αμερικανικά χέρια, που απλώνονται απειλητικά πάνω από την πόλη. Ελπίζουμε ότι η συντριπτική πλειονότητα, αν όχι η ολόκληρη, των δημοτικών συμβούλων θα ταχθεί μαζί τους.

Αν έχει ακόμη προστάτες θεούς αυτή η πόλη, που όλοι συναγωνίζονται ποιος θα την κακοποιήσει περισσότερο, ας τους φωτίσει...

F.B.

πρώην στελέχη του από την Αχαΐα, λένε ότι είχαν αποχωρήσει από το ΔΗΚΚΙ πριν από τις δημοτικές εκλογές και μάλλον καλό έκαναν στο κόμμα, αφού στην Αχαΐα το ΔΗΚΚΙ στις ευρωεκλογές πήρε την τρίτη θέση. Για τον **Π. Βάλβη**, τον **Σ. Αναστασάκο** και τον **Π. Κοντογιώργη** μας είπαν ότι έχουν φύγει τουλάχιστον 8 μήνες πριν...

Ναι, αλλά το κλίμα διαμορφώνεται και με μπαγιάτικες αποχωρήσεις. **Π.Σ.Κ.**

Τι μαγειρεύουν;

Ενώ όλα δείχνουν ότι οδηγούμαστε σε ιδιαίτερα θερμή περίοδο εξαιτίας της οικονομικής και κοινωνικής πολιτικής και μιλάμε για «πέσεις» συρρίκνωσης αποδοχών, συντάξεων και εν γένει κοινωνικών δικαιωμάτων, ήλθε μια «περιέργη» ανακοίνωση από τη ΓΣΕΕ χθες:

Η κορυφαία συνδικαλιστική οργάνωση (το προεδρείο απουσιάζει στο εξωτερικό) υποστηρίζει ότι το «εκρηκτικό-ασφαλιστικό πρόβλημα πρέπει να επιλυθεί «στο πλαίσιο εθνικής συμφωνίας, που θα στηρίζεται από το μεγαλύτερο φάσμα των πολιτικών δυνάμεων της χώρας». Δηλαδή;

Πραγματικά αναρωτιόμαστε τι «μαγειρεύεται» υπογείως για το ασφαλιστικό και όχι μόνο. Γιατί, όντως το εκσυγχρονιστικό ΠΑΣΟΚ συγγενεύει με τις θέσεις της Ν.Δ. και ίσως οι δύο αυτές δυνάμεις να συγκλίνουν μελλοντικά. Αυτό υποστηρίζει η ΓΣΕΕ;

A. ΧΡ.

Εφυγε ένας άξιος

Αν έφευγε από τη ζωή κάποιος «γλαμουράτος», από αυτούς που παρελαύνουν στα τηλεοπτικά παράθυρα και τις κοσμικές στήλες, από εκείνους που δίνουν καθημερινό αγώνα για να διατηρούνται στην επικαιρότητα και να κάνουν δημόσιες σχέσεις, τα ηλεκτρονικά μέσα ενημέρωσης, και δη τα ιδιωτικά, θα σπαταλούσαν όχι λίγο από το χρόνο τους για να φωτίσουν την κάθε πτυχή της ζωής του.

Τώρα, που χάθηκε ένας σημαντικός και τρυφερός δημιουργός, από τις πλέον αξιοπρεπείς παρουσίες που πέρασαν από την πολιτική και από τους σεμνότερους αγωνιστές της Αριστεράς, ο **Αλέξης Σεβαστάκης**, τα περισσότερα τον αγνόησαν επιδεικτικά.

Οχι, βέβαια, πως ο Αλέξης Σεβαστάκης είχε ανάγκη από προβολή (οι «ψαγμένοι» τον γνώριζαν καλά), αλλά είναι ενδεικτικό της κουλτούρας που παράγουν τα κανάλια μας...

F. PAN.

Από Τούρκο!

Ο πόλεμος στη Γιουγκοσλαβία και

η φιλοΝΑΤΟϊκή στάση των ευρωπαϊκών συνδικάτων στάθηκαν αιτία για μια προσωπική αντιπαράθεση του προέδρου της ΓΣΕΕ **Χρήστου Πολυζωγόπουλου** με το γραμματέα της Συνομοσπονδίας Ευρωπαϊκών Συνδικάτων (ΣΕΣ) **Εμίλιο Καμπάλιο**, στο 9ο Συνέδριο της ΣΕΣ, στο Ελσίνκι.

Ο εκπρόσωπος των Ελλήνων εργαζομένων έκανε λόγο για απομάκρυνση της ΣΕΣ από τους πάγιους φιλειρηνικούς προσανατολισμούς των συνδικάτων και ο Ιταλός γραμματέας της Ευρωπαϊκής Συνομοσπονδίας έσπευσε να του απαντήσει, υποστηρίζοντας ότι οι Σέρβοι εδώ και δέκα χρόνια «ήρξαντο χειρότερα».

Όμως η έκπληξη του Χρήστου Πολυζωγόπουλου ήρθε όταν τον πλησίασε, μετά το τέλος της συνεδρίασης, Τούρκος συνδικαλιστής (για εννότους λόγους διατηρούμε την ανωνυμία του) για να του δώσει συγχαρητήρια για τη στάση του. Σημειώθηκε ότι προέρχεται από την «καθεστωτική» συνδικαλιστική οργάνωση **TOURKIS**.

Μγς

Τζόγος στο ΧΑΑ

Ενα θέμα που κάνει «τζίζ», τέθηκε χθες στην Επιτροπή της Βουλής όπου συζητιόταν το νομοσχέδιο για το Χρηματιστήριο. Ο πρόεδρος της Επιτροπής Κεφαλαγιαγοράς **Στ. Θωμάδης** έθεσε εμμέσως πλην σαφώς το ζήτημα των κερδοσκοπικών παιχνιδιών γύρω από την τιμή των μετοχών, όπως αυτές εκδηλώνονται με κινήσεις σε σπιλ... ασανσέρ. Και, φυσικά, δεν παρέλειψε τους δημοσιογράφους που καλύπτουν το σχετικό ρεπορτάζ. Μια και, ως εκ του ορόλου τους να ενημερώνουν, άλλοτε εν γνώσει τους και άλλοτε παραπλανώμενοι, συμμετέχουν στο παιχνίδι.

Παραδέχθηκε ότι η Επιτροπή Κεφαλαγιαγοράς δεν μπορεί να κάνει λογοκρισία. Φαίνεται όμως ότι κάνει την έρευνά της. Παρακολουθεί αν ο δημοσιογράφος κάνει συναλλαγές στη μετοχή για την οποία γράφει. Αυτό, τουλάχιστον, είπε.

Το σημαντικότερο όμως είναι ότι έβαλε στο παιχνίδι την ΕΣΗΕΑ, στην οποία, ουσιαστικά, «έριξε το μπαλάκι», καλώντας την να εφαρμόσει Κανονισμό Λειτουργίας για το χρηματιστηριακό ρεπορτάζ.

Τι εννοεί άραγε;

Ντ.Ντ.

! Μια χώρα που δεν μπορεί να λύσει το πρόβλημα των ανεξέλεγκτων χρωματέρων, είναι μάλλον για τα ...σκουπίδια.

Του Π. ΤΖΑΜΑΛΙΚΟΥ (*)

Συχνά και χωρίς εμφανή λόγο, επανέρχεται σε στήλες πολιτικών αναλύσεων της επικαιρότητας το ενδεχόμενο της επιστροφής στη Ν.Δ. ορισμένων γνωστών πολιτικών «πρώην» ιδικών της. Έχει κανείς την εντύπωση ότι, τις περισσότερες φορές, οι εκτιμήσεις περισσότερο εκφράζουν επιθυμίες ενός συντάκτη (ή διάθεσή του για προσφορά καλής υπηρεσίας στον «πρώην» πολιτικό της Ν.Δ.) παρά απηχούν μια υπαρκτή προοπτική. Ειδικότερα όμως, είναι χαρακτηριστικό ότι όποτε αναφέρεται το όνομα του Α. Σαμαρά είναι αδύνατο για τη γραφίδα να μη σχηματίζει ευθύς αμέσως το όνομα του Κ. Μητσοτάκη.

Η μόνη επωδός είναι ότι ο επίτιμος πρόεδρος της Ν.Δ. δεν μπορεί να συνέλθει από την άμετρη οργή του για την πτώση της κυβερνήσεώς του - πτώση που μεθοδεύτηκε (σε ό,τι αφορά το κοινοβουλευτικό επιφανόμενο...) από τον Α. Σαμαρά.

Νομίζω ότι είναι η στιγμή να δούμε - για πρώτη φορά - το ζήτημα πιο ψύχραμα.

Στη μακρά παρουσία του πρώην πρωθυπουργού στα πολιτικά πράγματα υπήρξαν πολλές άσχημες στιγμές - και δύσκολα θα έλεγε κανείς ότι η πτώση του από την πρωθυπουργία ήταν η χειρότερη.

Συγκρίνοντας Μητσοτάκη και Σαμαρά

■ Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ, ΕΚΦΡΑΣΗ ΑΔΥΝΑΜΙΩΝ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ■

Η περίοδος μετά την Αποστασία πρέπει να ήταν γι' αυτόν ο χειρότερος εφιάλης, αφού τότε απειλήθηκε με πλήρη πολιτική εκμηδένιση και άρχισε πολύ να συνέλθει. Είναι ασφαλώς ένα παράδοξο που μόνο μια αντιφατική προσωπικότητα όπως ο Κ. Μητσοτάκης θα μπορούσε να επιτύχει: η εκκοφαντική πτώση του από την πρωθυπουργία να μην είναι η χειρότερη στιγμή της καριέρας του. Προς τι λοιπόν η επιμονή του εναντίον του Α. Σαμαρά;

Νομίζω ότι πρέπει να προσεγγίσουμε το φαινόμενο με όρους πολιτικούς, και όχι ψυχολογικούς. Ο πρώην πρωθυπουργός δεν θα μπορούσε να πείσει, αν ενέμενε σε ψυχολογικούς όρους. Αλλάστε και τα παρελθόντα παραδείγματα της πολιτικής Ιστορίας δείχνουν ότι ο ψυχρός υπολογισμός θέτει στο περιθώριο υποκειμενικά συναισθήματα. Πρόσφατο σχετικά παράδειγμα, η στάση του Κ. Καραμανλή το 1958 απέναντι στον Γ. Ράλλη, τον οποίον εδέχθη πίσω στο κόμμα του αμέσως μετά τις εκλογές.

Όλοι όσοι (σκεπτόμενοι με όρους πολιτικούς) αρνούνται οποιαδήποτε σχέση της Ν.Δ. με τον Α. Σαμαρά, ασφαλώς δεν το κάνουν από οργή - πολύ λιγότερο ο Κ. Μητσοτάκης, που στη ζωή του έδειξε ότι μπορεί να τα βρει με τους πάντες. Βλέπουν περισσότερο ένα νοσηρό φαινόμενο παρά ένα πρόσωπο.

Το 1989, ο Μητσοτάκης προφανώς βλέπει ένα νέο πολιτικό (έστω από «τζάκι», που φαίνεται ότι τελειώνει έστω και αργίως να λειτουργεί) που τελειώνοντας το Στρατό στην κατηγορία των «τριμηνιτών» κληρωτών, έλαβε κατ' απονομήν κομματικά οφίκια στη νεολαία του κόμματος, και εν συνεχεία κληρονόμησε (εκ θεού) ψηφοφόρους σε μια περιοχή της Ελλάδας. Ολα αυτά δεν είναι προς ψόγον, ειδικά από έναν Κ. Μητσοτάκη, που έφαγε τον παλααιοκομματισμό με το κουτάλι. Δια τούτο και δεν δίστασε να διορίσει το νέο πολιτικό ως υπουργό Οικονομικών στην κυβέρνηση Τζαννετάκη. Μετά το επίτευγμα της καταργήσεως της φορολογίας στα αυτοκίνητα με τις «κόκκινες πινακίδες», ο Κ. Μητσοτάκης εκτίμησε τις ψηφοθηρικές «ικανότητες» του νέου πολιτικού. Και προς κατάπληξη πάντων, τον διόρισε ως υπουργό Εξωτερικών στην κυβέρνηση του. Δεν τον ερώτησε πριν τον διορίσει αν, έτσι από περιέργεια, είχε διαβάσει ποτέ πολιτική ή διπλωματική Ιστορία της νεότερης Ελλάδας. Όλοι όμως άκουσαν το νέο υπουργό Εξωτερικών να έχει απόψεις γεωστρατηγικής δυναμικής: τον Αύγουστο του 1990, αμέσως μετά την εισβολή του Σαντάμ Χουσεΐν στο Κουβέιτ, διάβαζαν όλοι στην κυριακάτικη «Καθημερινή» μια «βαρυσήμαντη» συνέντευξη: το δόγμα της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής αλλάζει διότι στα βόρεια σύνορα δεν υπάρχει τίποτε το αξιολόγο ή επικίνδυνο. Η Ιστορία, κατά εκείνον τον υπουργό Εξωτερικών, γράφεται πλέον στα νότια σύνορα της Ελλάδας, η οποία θα πρέπει να γίνει η αχμή του δόρατος κατά του ισλαμισμού. Ήταν απίστευτο, αλλά και τραγικό: η Ελλάδα

εμφανιζόταν να μην μπορεί να δει πέντε μήνες μπροστά, τη λαίλαπα που είχε αρχίσει να σγοκαίει στα βόρεια σύνορά της. Αλλά ο Μητσοτάκης δεν κατάλαβε τίποτε, έμεινε ατάραχος - φημίζεται άλλωστε.

Μετά είδαν όλοι να ενθαρρύνεται το ξερίζωμα των ομογενών της Β. Ηπειρώς, με τις διαφημιζόμενες «φιλοξενίες» των παλινοστούτων σε πολυτελή ξενοδοχεία της Γλυφάδας. Γιατί να μείνουν στη μιζέρια, όταν τους περίμενε εδώ ο δωρεάν Παράδεισος - και με τις ευλογίες της κάμερας;

Είδαν επίσης όλοι να απορρίπτεται το «πακέτο Πινέρο». Είδαν και τους κοινοτικούς εταίρους να εγκρίνουν αποφάσεις για το όνομα των Σκοπίων (όχι «Μακεδονία») και με μια μικρή ντροπή να στέλνουν την μπάλα στην εξέδρα, ερμηνεύοντας την απόφαση όπως ήθελαν. Αυτοί τουλάχιστον είχαν καταλάβει με τι υπουργό είχαν να κάνουν - ο Μητσοτάκης όχι.

Μέχρι που έπεσε. Και εδώ είναι το ζήτημα. Οχι διότι έπεσε ο Μητσοτάκης - ούτε είναι το ζήτημα αν αληθεύουν οι καταγγελίες του για ύποπτες συναλλαγές του Σαμαρά που τον οδήγησαν εκεί. Το ζήτημα είναι ότι έπεσε μια κυβέρνηση από βουλευτές που εξελέγησαν υπό τη σημαία του κόμματός της - δεν έπεσε από τους ψηφοφόρους, που άλλα ψήφισαν και άλλα είδαν να συμβαίνουν.

Αυτό είναι το βαρύ τραύμα στο πολίτευμα. Και αυτά είναι πράξεις που πληρώνονται. Το 1963, όταν ο βασιλιάς εξεδίωξε τον Κ. Καραμανλή, το Κέντρο χειροκρότησε - απλώς και μόνο διότι το Κέντρο πήρε την κυβέρνηση. Η θεσμική λειτουργία ας πήγαινε στο διάβολο. Όπως και πήγε. Σε ενάμιση χρόνο, το Κέντρο ήταν ο επόμενος στόχος του βασιλιά - και τότε δεν χειροκρότησε κανείς, ούτε καν ο Μητσοτάκης, έστω και αν επωφεληθήκατε.

Ίσως είναι εκείνο το σύνδρομο που κυνηγά τον επίτιμο πρόεδρο σήμερα. Μπορεί μια κυβέρνηση να πέφτει «έτσι»; Αυτό είναι το πρόβλημα - όχι το αν και ποιος ήταν από πίσω, ούτε το ύψος των ποσών και η κατεύθυνση προς την οποία ο Σαμαράς «διοχέτευσε» τα μυστικά κονδύλια.

Αυτή η συμπεριφορά του Σαμαρά ανέξεσε πληγές του 1963 και στο γηραιό Κ. Καραμανλή - που ποτέ δεν έκρυψε την απέχθειά του προς τον υπουργό Εξωτερικών. Μέχρι που επέτυχε την απόλυσή του, προς ανακούφιση όλων εκείνων που ανησυχούσαν για όσα επαπειλούσε ένας καλπάζων λαϊκισμός και μια πατριδοκαπηλία της πιο άθλιας και ιδιοτελούς μορφής.

Τα υπόλοιπα ήταν απλώς λεπτομέρειες. Η σύμπραξη με το ΠΑΣΟΚ για την εκλογή του Κ. Στεφανόπουλου στην Προεδρία συγκριτικά ήταν πταίσιμα - άλλωστε ο Στεφανόπουλος είναι ένα αξιοσεβαστό πρόσωπο.

Ο Σαμαράς αποτελεί τη ζωντανή έκφραση των βασικότερων αδυναμιών του Μητσοτάκη: την αδυναμία του να λάβει σωτές αποφάσεις εν μέσω κρίσιμων περιστάσεων. Την ανοχή και ενθάρρυνση της ανέλιξης με ακραιφνώς παλααιοκομματικές πατρωνίες και μεθόδους. Αλλά αποτελεί και τον αντίποδα στην «μπέσα» που ο ίδιος ο Μητσοτάκης ως άτομο διαθέτει. Τον πατριωτισμό του. Και τον κάποιον συναίσθηματισμό του. Γι' αυτό θέλει να εκμηδενίσει τον άνθρωπο που ο ίδιος ανέδειξε - στον οποίον, όπως προκύπτει από δηλώσεις του, βλέπει την έκφραση του αρριβισμού, του τυχοδιωκτισμού και την παντελή απουσία μέσα στο κεφάλι του οποιασδήποτε ιδέας ή ιδανικού, πλην της επιδίωξης της προσωπικής «επιτυχίας» με τα πλέον χυδαία μέτρα της αγοραίας καθημερινότητας. Με αυτό τον τρόπο ο Μητσοτάκης θέλει να ξεχάσει μερικά από τα χειρότερα λάθη του - ειδικά τώρα που αναγκαστικά αντικρίζει την Ιστορία κατά πρόσωπο.

Το πρόβλημα του Κ. Μητσοτάκη δεν είναι συναίσθηματικό - ούτε οργή ούτε πικαρία ούτε εκδίκηση. Είναι ακραιφνώς πολιτικό, με κάποιες ηθικές διαστάσεις. Ούτε όμως πιστεύω ότι ανησυχεί. Η τακτική του Κ. Καραμανλή του Νέου, είναι σαφής: θα αφήνει να γίνεται λόγος για «επιστροφή του Σαμαρά στη Ν.Δ.», οι επιτελείς του θα συνηθίσουν με άδηλους και κρύφους τρόπους τη συζήτηση, αλλά ο ίδιος θα δηλώνει ότι «δεν τίθεται τέτοιο ζήτημα» - μέχρις ότου και ο τελευταίος οπαδός μιας ψευδελίγραφης «άνοιξης» θα δηλώσει πίστη και υποταγή στη Ν.Δ. Γνωρίζει άλλωστε ότι δεν έχει λόγο να δημοσιοποιήσει μια εστία διαρκούς απειλής πίσω από την πλάτη του και μέσα στο σπίτι του - και να μην ξέρει πότε θα «του τη φέρει ο άλλος», αν του δοθεί η ευκαιρία. Γνωρίζει ότι αν, με το να τον δεχθεί, κερδίζει πέντε ψήφους από τη μια, θα χάσει δέκα ψήφους από την άλλη. Ο Κ. Καραμανλής, ο Νέος ασφαλώς, προσπαθεί να απογαλακτισθεί από τον επιφανή ομόνομο του. Αλλά ίσως το σημείο αυτό (η εκκαθάριση του πολιτικού τοπίου με την εκμηδένιση του Α. Σαμαρά) να είναι ένα από τα λίγα, στο οποίο ο νυν αρχηγός της Ν.Δ. θα ακολουθήσει την τακτική της απεχθούς απορρίψεως που έτρεφε ο αείμνηστος και σοφός θεός του για τον υπουργό Εξωτερικών του Κ. Μητσοτάκη

*Καθηγητής του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, Διευθυντής του Εργαστηρίου Φιλοσοφίας και Τεχνολογίας της Πολυτεχνικής Σχολής.